

Řím ustavuje vidění – číslo osm

Základy z písku: Odmítání prorocké pravdy v laodicejském adventismu

Jeff Pippenger

2024-08-18

V posledním článku jsme se odvolali na následující Ježíšova slova.

Varujte se falešných proroků, kteří k vám přicházejí v rouše ovčím, ale uvnitř jsou draví vlci. Po jejich ovoci je poznáte. Což se sbírá z trní hroznové víno anebo z bodláčí fíky? Tak každý dobrý strom nese dobré ovoce, ale špatný strom nese zlé ovoce. Dobrý strom nemůže nést zlé ovoce, ani špatný strom nemůže nést dobré ovoce. Každý strom, který nenese dobré ovoce, bývá vyťat a hozen do ohně. A tak je po jejich ovoci poznáte. Ne každý, kdo mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdo činí vůli mého Otce, který je v nebesích. Mnozí mi v onen den řeknou: Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali? a ve tvém jménu nevymítali demony? a ve tvém jménu neučinili mnohé mocné skutky? A tehdy jim prohlásím: Nikdy jsem vás neznal; odejděte ode mne, činitelé nepravosti. Proto každého, kdo slyší tato má slova a činí je, připodobním k moudrému muži, který postavil svůj dům na skále. I spadl déšť, přišly vody, zaduly větry a udeřily na ten dům; ale nepadl, neboť byl založen na skále. A každý, kdo slyší tato má slova a nečiní je, bude připodobněn k bláznivému muži, který postavil svůj dům na písku. I spadl déšť, přišly vody, zaduly větry a obořily se na ten dům; i padl, a veliký byl jeho pád. Matouš 7,15–27.

Vzpoura roku 1863 označuje počátek toho, kdy laodicejský adventismus sedmého dne začal budovat falešný základ na písku. Písek představuje satanský princip pluralismu, v protikladu ke Skále absolutní pravdy. Absolutní pravda je ustanovena na základě dvou svědků a pravdy znázorněné na dvou posvátných Chabakukových tabulích, které adventismus postupně odložil stranou, jsou odvozeny z Bible a potvrzeny Duchem proroctví. Tyto pravdy jsou absolutní.

„Nepřítel se snaží odvrátit mysl našich bratří a sester od díla přípravy lidu, který ob stojí v těchto posledních dnech. Jeho sofismata jsou zaměřena k tomu, aby odvrátila mysl od nebezpečí a povinností této hodiny. Za málo cenné pokládají světlo, které Kristus přišel z nebe dát Janovi pro svůj lid. Učí, že výjevy, které jsou bezprostředně před námi, nejsou natolik důležité, aby jim byla věnována zvláštní pozornost. Zbavují účinnosti pravdu nebeského původu a olupují Boží lid o jeho minulou zkušenost, dávajíce mu místo ní falešnou vědu. „Toto praví Hospodin: Stůjte na cestách a vizte a ptejte se na stezky dávné, kde jest ta dobrá cesta, a chodte po ní.“ [Jeremiah 6:16.]“

„Ať se nikdo nesnaží strhnout základy naší víry,—základy, které byly položeny na počátku našeho díla modlitebním studiem Slova a zjevením. Na těchto základech stavíme již více než padesát let. Lidé se mohou domnívat, že našli novou cestu, že mohou položit pevnější základ než ten, který již byl položen; ale to je veliký klam. „Jiného základu zajisté žádný položit nemůže mimo ten, kterýž položen jest.“ [1 Corinthians 3:11.] V minulosti se mnozí pokoušeli vybudovat novou víru, ustanovit nové zásady; ale jak dlouho jejich stavba obstála? Brzy padla; neboť nebyla založena na Skále.“ Testimonies, svazek 8, 296–297.

Když nastal 11. září 2001, přišly také deště Ducha Svatého.

„Pozdní déšť má sestoupit na Boží lid. Mocný anděl má sestoupit z nebe a celá země má být osvětlena jeho slávou.“ Review and Herald, 21. dubna 1891.

Když byly velké budovy New Yorku sraženy k zemi Božím dotykem, začal se snášet pozdní déšť. Když přišlo 11. září 2001, stavidla papežských zásad byla otevřena.

„V této době převládající nepravosti dospějí protestantské církve, které zavrhlý ‚Tak praví Hospodin‘, do podivného stavu. Obrátí se ke světu. Ve svém odloučení od Boha se budou snažit učinit z klamu a odpadnutí od Boha zákon národa. Budou působit na vládce země, aby vydali zákony k obnovení ztracené nadvlády člověka hříchu, který sedí v chrámu Božím a vydává se za Boha. Římskokatolické zásady budou vzaty pod ochranu státu. Protest pravdy Bible již nebude snášen těmi, kteří neučinili zákon Boží pravidlem svého života.“ Review and Herald, 21. prosince 1897.

Patriot Act označuje počátek ochrany římskokatolických principů, která postupně vede k brzy přicházejícímu nedělnímu zákonu. Dne 11. září 2001 začaly vanout čtyři větry, které představují islám třetího běda.

„Andělé zadržují čtyři větry, znázorněné jako rozlícený kůň usilující vytrhnout se a prohnat se po povrchu celé země, přinášející na své cestě zkázu a smrt.

„Budeme spát na samém prahu věčného světa? Budeme otupělí, chladní a mrtví? Ó, kéž bychom v našich sborech měli Ducha a dech Boží vdechnutý do Jeho lidu, aby se postavil na nohy a žil. Potřebujeme vidět, že ta cesta je úzká a ta brána těsná. Když však procházíme těsnou branou, její šíře je bez mezí.“ Manuscript Releases, svazek 20, 217.

Déšť, vítr a povodeň přišly 11. září 2001 a laodicejská církev adventistů sedmého dne byla vyzkoušena, jako byli vyzkoušeni Židé při Kristově křtu a jako byli vyzkoušeni protestanti počínaje 11. srpnem 1840. Od toho okamžiku až do vzpurné předpovědi z 18. července 2020 dům laodicejských adventistů sedmého dne postupně padal, stejně nepochybně, jako byl chrám Židů před křížem prohlášen za pustý, a právě tak, jako protestanti při prvním zklamání 19. dubna 1844 přešli k odpadlému protestantismu.

Laodicejské hnutí třetího anděla poté vstoupilo do svého závěrečného procesu zkoušky a stejně jako při zkoušce, která započala 11. září 2001, byly panny povolány k návratu na staré stezky, jimiž byly základní pravdy nejen milleritského hnutí prvního a druhého anděla, ale také základní pravdy hnutí třetího anděla.

Symbolem odmítnutí těchto základních pravd v kontextu silného bludu je poselství, které Pavel zaznamenal ve Druhém listu Tesalonickém. Toto poselství je v knize Daniel symbolizováno výrazem „každodenní“, neboť právě v pasáži z Tesalonickým William Miller dospěl k pochopení, že „každodenní“ v knize Daniel představuje pohanský Řím.

Byly napsány knihy, které se zabývají vymezením „ustavičné“ v knize Daniel. Většina z nich je mylná, ačkoli si přejete-li prostudovat pojednání adventistického teologa, který tuto otázku

vykládá správně, můžete vyhledat spis *The Mystery of the Daily* od Johna W. Peterse. Tímto prvkem „ustavičné“ se v tomto článku nemíním zabývat. Existují také jiné knihy, které pojednávají o dějinách „kdo, co a proč“, na jejichž základě byl v rámci laodicejského adventismu sedmého dne nakonec ustaven falešný výklad „ustavičné“.

Význam hebrejského slova překládaného jako „každodenní“ a dějiny vzpoury proti základní pravdě o „každodenním“, která započala naplno roku 1901, byly opakovaně předloženy v Habakukových tabulkách i v nedávných článcích o knize Daniel.

V tomto článku hodlám zachovat zaměření výrazu „každodenní“ na prorocké charakteristiky spojené se symbolem zavržení Říma. Každý, kdo upřímně přijímá autoritu spisů Ellen Whiteové, potřebuje pouze přečíst následující, aby poznal, jaké je správné porozumění výrazu „každodenní“.

„Potom jsem ve vztahu k ‚Denní‘ viděla, že slovo ‚oběť‘ bylo doplněno lidskou moudrostí a k textu nenáleží; a že Pán dal správné porozumění tomu těm, kdo hlásali zvěst o hodině soudu. Když panovala jednota, před rokem 1844, byli téměř všichni zajedno ve správném chápání ‚Denní‘; avšak od roku 1844 byly ve zmatku přijaty jiné názory a následovaly temnota a zmatek.“ *Review and Herald*, 1. listopadu 1850.

Odmítnout porozumění Williama Millera ohledně „ustavičné“ znamená zároveň odmítnout autoritu spisů Ellen Whiteové, neboť ona viděla, „že Pán dal správný pohled na ni těm, kdo hlásali poselství o hodině soudu.“ Bylo jí také ukázáno, že jiné výklady „ustavičné“ působily „temnotu a zmatek“, což nejsou vlastnosti Krista. Miller rozpoznal „ustavičnou“ jako pohanský Řím, když studoval Druhý list Tesalonickým.

„Četl jsem dále a nemohl jsem nalézt žádný jiný případ, v němž by se to [ustavičné] vyskytovalo, leda v Danielovi. Potom jsem [s pomocí konkordance] vzal ta slova, která s tím stála ve spojení: ‚odstraniti‘; odstraní ustavičné; ‚od doby, kdy bude ustavičné odstraněno,‘ atd. Četl jsem dále a domníval jsem se, že v textu nenaleznu žádné světlo; nakonec jsem dospěl k 2 Tesalonickým 2,7.8. ‚Neboť tajemství nepravosti již působí; toliko ten, kdo nyní zadržuje, bude zadržovati, dokud nebude odstraněn z cesty, a tehdy bude zjeven ten bezbožník,‘ atd. A když jsem dospěl k tomu textu, ó, jak jasně a slavně se pravda zjevila! Tu to je! To je to ustavičné! Nuže tedy, co Pavel míní výrazem ‚ten, kdo nyní zadržuje,‘ aneb překáží? Výrazem ‚člověk hříchu‘ a ‚ten bezbožník‘ je míněno papežství. Nuže, co je to, co brání tomu, aby se papežství zjevilo? Inu, je to pohanství; tedy ‚to ustavičné‘ musí znamenat pohanství.“
—William Miller, *Second Advent Manual*, strana 66. *Advent Review and Sabbath Herald*, 6. ledna 1853.

Laodicejský adventismus nakonec odložil správné porozumění, které bylo dáno Millerovi a těm, kdo hlásali poselství o hodině soudu, a přijal mylnou představu odpadlého protestantismu, že „každodenní“ představuje Kristovu službu ve svatyni. Toto pojetí je absurdní v mnoha ohledech, avšak více než jen klamně tvrdí, že satanský symbol je symbolem Krista.

„Tak tedy, zatímco drak představuje především satana, je v druhotném smyslu symbolem pohanského Říma.“ Velký spor věků, 439.

Miller ztotožnil „každodenní“ s pohanským Římem, s drakem, avšak laodicejský adventismus převzal od padlého protestantismu myšlenku, že toto označení představuje Kristovu nebeskou svatynovou službu. Odmítnutí Millerova určení „každodenního“ jako pohanského Říma představuje odmítnutí pravdy, která je znázorněna na obou posvátných tabulích, jež byly naplněním druhé kapitoly knihy Abakuk. Je to tedy odmítnutí základní pravdy, právě tak jako jím bylo odmítnutí sedmi časů z dvacáté šesté kapitoly Levitiku.

Odmítnout pravdu, že „ustavičná oběť“ představuje pohanský Řím, znamená odmítnout základy adventismu a autoritu Ducha proroctví. Ztotožnit symbol satana se symbolem Krista je obdobou ztotožnění díla Kristova s dílem satanovým.

„Tím, že židovský národ zavrhl Krista, dopustil se neodpustitelného hříchu; a tím, že odmítáme pozvání milosti, můžeme upadnout do téhož omylu. Urážíme Knížete života a vystavujeme Ho hanbě před satanovou synagogou i před nebeským vesmírem, když odmítáme naslouchat Jeho pověřeným poslům a namísto toho nasloucháme satanovým nástrojům, které chtějí odvrátit duši od Krista. Dokud tak člověk činí, nemůže nalézt žádnou naději ani odpuštění a nakonec ztratí veškerou touhu smířit se s Bohem.“ Touha věků, 324.

Když laodicejský adventismus odmítl základní porozumění „ustavičné“ a sedmi časům, odmítl nejen autoritu Ducha proroctví a základy, nýbrž i dílo Williama Millera, který byl ke svým porozuměním veden andělem Gabrielem a jinými anděly.

„Bůh poslal svého anděla, aby zapůsobil na srdce rolníka, který nevěřil Bibli, a vedl jej k tomu, aby zkoumal proroctví. Boží andělé opakovaně navštěvovali tohoto vyvoleného, aby vedli jeho mysl a otevřeli jeho porozumění proroctvím, která byla Božímu lidu vždy temná. Byl mu dán počátek řetězu pravdy a byl veden, aby hledal článek za článkem, až pohlížel s úžasem a obdivem na Boží slovo. Spatřil v něm dokonalý řetěz pravdy. To Slovo, které pokládal za nevdechnuté, se nyní otevřelo jeho zraku ve své kráse a slávě. Viděl, že jedna část Písma vykládá jinou, a když byla jedna pasáž jeho porozumění uzavřena, našel v jiné části Slova to, co ji vysvětlovalo. Na posvátné Boží slovo pohlížel s radostí a s nejhlubší úctou a bázní.“ Early Writings, 230.

„Jeho anděl“ je výraz, který označuje anděla Gabriela.

„Slova anděla: ‚Já jsem Gabriel, který stojí před Bohem,‘ ukazují, že zastává postavení vysoké cti na nebeských nádvořích. Když přišel s poselstvím k Danielovi, řekl: ‚Není nikoho, kdo by se mnou v těchto věcech pevně stál, kromě Michaela [Krista], vašeho knížete.‘ Daniel 10:21. O Gabrielovi mluví Spasitel ve Zjevení, když říká, že ‚je poslal a vyložil ve znameních skrze svého anděla svému služebníku Janovi.‘ Zjevení 1:1.“ Touha věků, 99.

Ztotožnění satanského symbolu jako symbolu Krista není pouze paralelou k neodpustitelnému hříchu, nýbrž neodpustitelný hřích je rovněž spojen s odmítnutím poslů, které Kristus posílá. „Každodenní“ se tedy stává symbolem neodpustitelného hříchu, a když se porozumí tomu, že „vyvolený“, William Miller, byl veden ke správnému pochopení této pravdy, a když byla poté odmítnuta, zapadá to přímo do Druhého listu Tesalonickým, což je právě ten oddíl Písma, v němž Miller učinil svůj objev. Odmítnout tuto pravdu je důkazem toho, že není milována pravda, a tato

vzpouira způsobuje odnětí Ducha svatého a vydání nečistému duchu satana, který Pavel označuje jako mocné blouznění.

Právě tak jako „lupiči z tvého lidu“, kteří „uskutečňují vidění“, je i „každodenní“ symbolem pohanského Říma. V kontextu Druhé epištoly Tesalonickým Pavel učí, že odmítnutí poselství druhé kapitoly je důkazem, že ti, kdo tak činí, nemilují pravdu. Protože nemilují pravdu představenou v této kapitole, dopouští se na ně mocné blouznění.

Všichni proroci hovoří o posledních dnech a předchozí inspirované pasáže v tomto článku ukazují, že na ty, kdo nemilují pravdu, přichází během vylití Ducha svatého mocné poblouzení. Jedna skupina přijímá olej a druhá skupina přijímá mocné poblouzení.

Duch svatý je vyléván v průběhu dějin, kdy je Duch svatý odnímán těm, kteří odmítají nárůst poznání, jenž je otevírán během dvou období zkoušky v době zapečetování od 11. září 2001 až do brzy přicházejícího nedělního zákona. Opakujeme předchozí pasáž:

„Pohlížeje k posledním dnům, tatáž nekonečná moc prohlašuje o těch, kteří ‚nepřijali lásku k pravdě, aby mohli být spaseni‘: ‚Proto jim Bůh pošle mocné blouzení, aby uvěřili lži; aby byli odsouzeni všichni, kteří neuvěřili pravdě, nýbrž našli zalíbení v nepravosti.‘ Když odmítají učení Jeho slova, Bůh odnímá svého Ducha a ponechává je klamům, které milují.“ Early Writings, 46.

Řádek za řádkem Daniel učí, že v posledních dnech je to lotrové tvého lidu (symbol Říma), kdo upevňuje vidění. Lotrové jsou také představeni jako „každodenní“. Šalomoun učí, že v posledních dnech ti, kdo nemají vidění, hynou, což znamená být naří. Být učiněn nahým znamená být laodicejským, a laodicejský je pošetilá panna.

„Stav církve, představovaný pošetilými pannami, je také označován jako laodicejský stav.“ Review and Herald, 19. srpna 1890.

Být pošetilou pannou, když přichází poselství Půlnočního volání, znamená zjevovat to, co Jan v šestnácté kapitole Zjevení zaznamenává jako „hanbu tvé nahoty“. Janovo varování v šesté ráně se vztahuje k trojitému spojení draka, šelmy a falešného proroka, kteří od roku 1989 vedou svět v procesu směřujícím k Armagedonu.

Pavlovo poselství v Druhém listu Tesalonickým se netýká pouze toho, že pohanský Řím je u Daniela představován jako „ustavičná oběť“, nýbrž tato kapitola zdůrazňuje vztah pohanského Říma k Římu papežskému. Pohanský Řím zadržoval („brání“) člověka hříchu, aby v roce 538 nevstoupil na trůn země. Jakmile byl pohanský Řím odstraněn, tehdy je zjeveno „tajemství nepravosti“, „ten ničemník“, jímž je římský papež. V této kapitole Pavel vyznačuje zvláštní prorocký vztah mezi pohanským a papežským Římem. Odmítat učení této kapitoly znamená odmítat pravdu a přijmout mocné blouznění.

Ať vás nikdo žádným způsobem nesvádí; neboť ten den nenastane, dokud napřed nepřijde odpadnutí a nebude zjeven člověk hříchu, syn zatracení, který se protiví a povyšuje nade všecko, co slove Bůh nebo čemu se vzdává božská pocta, takže sám jako Bůh usedá v chrámu Božím a vydává se za Boha. Což nepamatujete, že jsem vám o tom říkal, když jsem byl ještě u

vás? A nyní víte, co zdržuje, aby byl zjeven ve svůj čas. Neboť tajemství nepravosti již působí; jen ten, kdo nyní zdržuje, bude zdržovat, dokud nebude odstraněn z cesty. A tehdy bude zjeven ten Bezzákonný, kterého Pán zahubí dechem svých úst a zničí jasně svého příchodu; ten, jehož příchod je podle působení satana se vši mocí a znamení i lživými zázraky a se všelikým svodem nepravosti mezi těmi, kdo hynou, protože nepřijali lásku k pravdě, aby byli spaseni. A proto na ně Bůh pošle mocné blouzení, aby uvěřili lži, aby byli odsouzeni všichni, kteří neuvěřili pravdě, nýbrž našli zalíbení v nepravosti. 2 Tesalonickým 2,3–12.

Proč jsou tito lidé posledních dnů „odsouzení“? Proč je na ně posláno „mocné bloudění“? Proč „zahynou“ a tak odhalí hanbu své nahoty? Tento oddíl uvádí, že je tomu tak proto, že nemilují pravdu, a pravda předložená v této kapitole ukazuje, že pohanský Řím, čtvrté království biblického proroctví, zabránil papežskému Římu, pátému království biblického proroctví, vystoupit na trůn, dokud nebylo pohanství odstraněno.

Vztah mezi pohanským a papežským Římem, který je v této kapitole ztotožněn, Jan rovněž ztotožňuje se vztahem mezi církví v Pergamu a církví v Thyatirech. Pergamos odpovídá pohanskému Římu a Thyatira papežskému Římu. Pavel a Jan poskytují dvě svědectví o vztahu těchto dvou mocností, stejně jako kniha Daniel.

V knize Daniel je opakovaně předkládán vztah pohanského Říma k papežskému Římu. Ve druhé kapitole Danielovy knihy je znázorněn směr železa a jílovité hlíny. V Danielovi 7 jsou jak pohanský, tak papežský Řím „odlišná“ království, a ačkoli Daniel 2 tyto dvě mocnosti znázorňuje jako směs, kapitola 7 určuje, že papežská moc vychází z desetého království pohanského Říma. V Danielovi 8 je malý roh z veršů 9 až 12 Římem v obou svých fázích. Verše 9 a 11 představují malý roh v mužském rodě, a tím označují pohanský Řím, zatímco verše 10 a 12 představují malý roh v ženském rodě, a tím označují papežský Řím.

V Danielovi, v osmé kapitole, třináctém verši, jsou pohanský Řím a papežský Řím znázorněny jako dvě pustošící mocnosti. Pohanský Řím je „každodenní“ pustošící mocností a papežský Řím je přestoupením pustošící mocností. V jedenácté kapitole, třicátém prvním verši, „každodenní“ pustošící mocnost pohanského Říma dosazuje ohavnost pustošící, kterou je papežská moc. Ve dvanácté kapitole, jedenáctém verši, je „každodenní“ pustošící mocnost pohanského Říma odstraněna, aby byla ustanovena ohavnost pustošící moci papežství.

Vztah obou zpustošujících mocností Říma je ústředním tématem knih Daniel a Zjevení, a tento vztah je tím, co Pavel označuje za pravdu, kterou je nutno milovat, má-li se člověk vyhnout mocnému klamu, jenž vzniká uvěřením lži. Bůh nikdy není opakující se bezdůvodně a každé znázornění vztahu pohanského Říma s papežským Římem podává o tomto předmětu své vlastní zvláštní svědectví; avšak odmítnout symbol Říma v posledních dnech znamená odmítnout pozdní déšť a místo něj přijmout mocný klam. Znamená to být navěky označen za nahého laodicejského člověka.

Laodicejští adventističtí historikové, ačkoli neprojevují žádnou posvátnou úctu k úloze a dílu Williama Millera, přesto uznávají, že to bylo právě jeho rozpoznání vztahu mezi pohanským a papežským Římem, co tvořilo prorockou konstrukci, na níž vystavěl „všechny“ své prorocké

výklady. Gabriel a ostatní andělé vedli Millera k pochopení vztahu mezi pohanským a papežským Římem, avšak ve své době neviděl Řím jako trojjediný útvar sestávající z draka, šelmy a falešného proroka.

V jeho době ještě Spojené státy nezačaly plnit svou úlohu falešného proroka, neboť protestanti ve Spojených státech se nestali dcerami Říma až do roku 1844 a základní dílo Millera již bylo zachyceno na mapě roku 1843, která byla vydána v květnu 1842.

Roku 1989 bylo odpečetěno posledních šest veršů jedenácté kapitoly knihy Daniel a posel pro toto časové období rozpoznal, že prorocké působení ve verších čtyřicet až čtyřicet pět jedenácté kapitoly se týká tří mocností. Král jihu ve verši čtyřicet je mocnost draka; král severu je papežská mocnost, které byla na počátku verše roku 1798 zasazena smrtelná rána rukou dračí mocnosti napoleonské Francie. V tomto verši papežská mocnost začíná dílo hojení své smrtelné rány. Roku 1989 král severu odplácí dračí mocnosti Sovětského svazu, která se tehdy stala králem jihu. Když se šelma katolicismu odplatila Sovětskému svazu, přišla se zástupným vojskem Spojených států, falešného proroka ze šestnácté kapitoly Zjevení. Dračí král jihu, šelmí král severu a falešný prorok vozů, jezdců a lodí jsou všichni zobrazeni ve verši čtyřicet a prorocká linie končí ve verši čtyřicet pět, kdy papežská mocnost „dochází svého konce, aniž by jí kdo pomohl“.

Armagedon ve Zjevení šestnácté je symbolickou zeměpisnou oblastí označující vzpouru lidstva, jež předchází Kristovu návratu. Armagedon je symbolem; toto slovo je utvořeno ze dvou slov: „Har“, což znamená hora, a „Megiddo“, což je údolí Jizreel. Skutečnost, že Jan spojil horu s Megiddem, ačkoli Megiddo je údolí, poučuje studenta proroctví o tom, že Armagedon je symbolem, který obsahuje zeměpisný odkaz, neboť v údolí Jizreel není žádná hora.

Údolí Jizreel se nachází mezi třemi moři (Středozemním mořem, Galilejským mořem a Mrtvým mořem) a Jeruzalémem. Leží poměrně centrálně v severním Izraeli, přičemž tyto tři vodní plochy i Jeruzalém se kolem něj nacházejí v různých směrech. Čtyřicátý pátý verš jedenácté kapitoly Daniela je místem, kde král severu dochází ke svému konci a nikdo mu nepomůže, a tento verš určuje geografické místo jeho konce jako mezi moři a nádhernou svatou horou Jeruzaléma. Čtyřicátý verš jedenácté kapitoly Daniela uvádí tři mocnosti, které jsou předmětem uzdravení smrtelné rány papežské moci a jejího konečného zániku.

První věta těchto veršů určuje dobu konce rokem 1798, kdy papežství obdrželo svou smrtelnou ránu, a verš čtyřicátý pátý označuje jeho trvalou smrtelnou ránu. Prorocké dějiny mezi první a poslední smrtí papežské moci ukazují vzpouru lidstva, když obnovuje převahu papežské moci, v době, kdy se její smrtelná rána zahojí před konečným zánikem papežské moci. Těchto šest veršů nese pečeť pravdy, neboť začátek i konec jsou smrtí papežské moci a prostřední verše jsou vzpourou lidstva, když se první smrtelná rána zahojí.

Millerovi bylo od nebeských andělů dáno světlo ohledně vztahu mezi pohanským a papežským Římem. Klíčem k Millerovu porozumění prorockému vzoru, který používal pro všechna svá prorocká výkladová použití, byla „ustavičná“ v Druhém listu Tesaloničským. „Ustavičná“ v této kapitole je pohanský Řím, což je to, co založilo vidění, jemuž William Miller porozuměl, neboť je to Řím, lupiči tvého lidu ve čtrnáctém verši jedenácté kapitoly, kdo ustanovuje vidění.

Posel povoláný k tomu, aby v roce 1989 porozuměl vzrůstu poznání, dospěl k pochopení trojí povahy Říma. Miller byl poslem prvního a druhého anděla a rozuměl prvnímu a druhému projevu Říma, aby tak ustanovil vidění, které předložil světu. Posel třetího anděla porozuměl všem třem projevům Říma, aby tak ustanovil vidění, které mu bylo dáno zvěstovat světu.

Prvním projevem Říma byl pohanský Řím. Z pohanského Říma vzešel papežský Řím, druhý projev. Z prvních dvou projevů vzešel moderní Řím, trojnásobný svazek draka, šelmy a falešného proroka.

V příštím článku budeme pokračovat ve sledování linie sporu o „ustavičnou“ v adventní historii.

„Ten, který vidí pod povrch, který čte srdce všech lidí, praví o těch, jimž bylo dáno veliké světlo: ‚Nejsou zarmoucení a zděšení pro svůj mravní a duchovní stav.‘ Ano, zvolili si své vlastní cesty a jejich duše nachází zalíbení ve svých ohavnostech. I já vyvolím jejich oklamání a uvedu na ně to, čeho se obávají; protože když jsem volal, nikdo neodpověděl; když jsem mluvil, neposlouchali; nýbrž činili zlo před Mým očima a zvolili si to, v čem jsem neměl zalíbení.‘ ‚Proto jim Bůh pošle mocné působení bludu, aby uvěřili lži,‘ protože nepřijali lásku k pravdě, aby mohli být spaseni, ‚nýbrž našli zalíbení v nepravosti.‘ Izajáš 66,3.4; 2 Tesalonickým 2,11.10.12.

„Nebeský Učitel se tázal: ‚Jaký silnější klam může oklamat mysl než předstírání, že stavíte na správném základě a že Bůh přijímá vaše skutky, když ve skutečnosti jednáte v mnohém podle zásad světské prozíravosti a hřešíte proti Jehovovi? Ó, je to veliké oklamání, podmanivý blud, jenž ovládá mysl, když lidé, kteří kdysi poznali pravdu, zaměňují formu zbožnosti za jejího ducha a moc; když se domnívají, že jsou bohatí, rozmnožení statky a nic nepotřebují, zatímco ve skutečnosti potřebují všechno.‘“

„Bůh se nezměnil ve svém vztahu ke svým věrným služebníkům, kteří zachovávají svá roucha neposkvřená. Mnozí však volají: ‚Pokoj a bezpečnost,‘ zatímco na ně přichází náhlá zkáza. Nebude-li důkladného pokání, neponíží-li lidé svá srdce vyznáním a nepřijmou-li pravdu tak, jak je v Ježíši, nevejdou nikdy do nebe. Až v našich řadách nastane očistění, nebudeme již dále odpočívat v sebeuspokojení a chlubit se, že jsme bohatí, zbohatli jsme a nic nepotřebujeme.“

„Kdo může pravdivě říci: ‚Naše zlato je přetaveno v ohni; naše roucha jsou neposkvřena světem‘? Viděla jsem, jak náš Učitel ukazoval na roucha takzvané spravedlnosti. Když je strhl, odhalil nečistotu pod nimi. Potom mi řekl: ‚Což nevidíš, jak okázale zakryli svou nečistotu a zkaženost charakteru? ‚Jak se stalo z věrného města nevěstka!‘“ Dům mého Otce se stal domem obchodu, místem, odkud odešla božská přítomnost a sláva! Z této příčiny je tu slabost a chybí síla.“ Testimonies, svazek 8, 249, 250.